

PĀ•TĀ•M PĀ•DEM OSLOVUJEME VOLĀ•ME

StĀ™eda, 13 prosinec 2017

Jmenuju se Honza a je mi úplnĀ jedno, jak se jmenujete vy. StejnĀ si to nebudu pamatovat. Mám totiĀ¾ fakt dĀsnĀ pĀ™íšernou pamĀ&A¥ na jména. SamozĀ™ejmĀ, nĀĀ•í jméno sem tam zapomene kaĀ¾dý. JenĀ¾e já si pletu i jména kamarádĀ. Po sedmnácti letech ve stejném zamĀstnání si nejsem schopný zapamatovat, jak se jmenují mí spolupracovníci.

Je to dost nepĀ™íjemné: Ā•asto nevím, jak mám všem tĀm lidem kolem sebe Ā™íkat. Copak mĀĀ¾u o kolegovi zmluvit pĀ™ed ostatními jako „o takovém tom s kĀ™ivýma zubama“? Adresovat nadĀ™ízeného slovy „Hej tam“? Copak není trapné oslovovat kamarádku „mladá pani“? Tristní je i to, Ā¾e jsem pedagog a pĀ™itom si nepamatuju jména svých studentĀ. Na základní škole mĀl náš chemikáĀ™ stejný problém a vyĀ™ešil ho elegantnĀ: prostĀ všem klukĀm Ā™íkal „Pišto“ a všem holkám „Má“. Já teprve sbírám odvahu k podobnému Ā™ešení. Zvláštní je, Ā¾e aĀ¾ na ta jména vlastnĀ nemám pamĀ&A¥ zas aĀ¾ tak mizernou. Docela dobĀ™e si tĀ™eba pamatuju dĀje filmĀ. PotíĀ¾e nastanou ve chvíli, má v tom filmu nĀkdo nĀjaké jméno. Mou noĀ•ní mĀrou jsou pak telenovely a konverzaĀ•ní dramata o rodinných vztazích, protoĀ¾e v tĀch vĀtšinou vystupují celé desítky postav, všechny se nĀjak jmenují, mají dost podobné obliĀ•ej a ještĀ k tomu spolu o sobĀ vzájemnĀ poĀ™ád mluví. Co se týĀe schopnosti orientovat se v postavách, vyšil by nastejno, kdyby do tĀchle filmĀ obsadili Ā•leny Alexandrovova souboru písní a tancĀ nebo náhodnĀ vybrané obĀ•any ĀĚínské lidové republiky. Naopak ideální pro mĀ byla taková ta série filmĀ o tom brejlounovi, co se kamarádil se šprtkou a rzounem, máchal kolem sebe hĀlkou a bojoval s takovým nezdravĀ vypadajícím plešatým pánem bez nosu. UĀ¾ nevím, jak se to jmenovalo, ale mĀlo to osm dílĀ, takĀ¾e jsem mĀl dost Ā•asu si tĀch pár postav trochu zapamatovat. MoĀ¾ná vám pĀ™ipadá, Ā¾e pĀ™eháním a Ā¾e si tohle všechno vymýšlím, ale není to tak. Kdyby se zeptáte mých kamarádĀ! Ā•ekl bych vám i konkrétnĀ jakých, ale teĀ si fakt nevzpomenu na jejich jména. PĀ™iznám se, Ā¾e se cítím se svým problémem dost osamĀlý, takĀ¾e kdyĀ¾ mĀ nĀkdo namísto „Honzo“ osloví tĀ™eba „Ludvíku“, „Martine“ nebo nakonec tĀ™eba i „Pišto“, udĀlá mi to pokaĀ¾dĀ vĀ¾dycky hroznou radost. Dokonce radost tak velikou, Ā¾e se mi chce vykĀ™íknout: „Vítej v klubu– promiĀ, jak jsi Ā™íkal, Ā¾e se jmenuješ?“ Jan Flaška autor je Pišta